Puţină lumină
PENTRU SPORTUL UNIVERSITAR

A existat în sportul autohton o mentalitate falimentară, pe care o explică politica trecutului şi spiritul afacerist ce o predomina. S'a căutat înavuţirea cu orice preţ, s'a creiat spectacolul scump dar satisfăcător de plăceri s'au sacrificat oameni pentru orgolii personale. In rezumat: s'au alcătuit cluburi exclusive, cu numărul membrilor limitat la acel prevăzut de regulament pentru intrarea pe teren.

Ceeace face însă situaţia mai tristă, este faptul că sportul universitar pare a se fi contaminat, — în mod explicabil — de mentalităţile mediului înconjurător. Aşa dar, avem în facultăţi, academii şi şcoli superioare, doar 11 jucători de foot-ball, 6 de volley, etc. iar celalţi nu contează: sunt trecuţi, cu titlu de inventar, la catastif, fără posibilitate de a evada în lumea aceasta sănătoasă, liberă, plăcută, a sportului.

...Era pe vremea când sănătatea se preţuia doar în cabinetul medicului. Era pe vremea când moţiunea de polisportiv ne-o aminteam doar din 4 în 4 ani, cu ocazia Olimpiadelor. Când baterea unui record ne lucita mai degrabă orgoliul naţional, decât ideea pură de sport.

...Astăzi, mâine... Ar trebui să schimbăm modul. Dar e inutil, de vreme ce complementele rămân aceleaşi.

Şi totuşi nu am vrea să disperăm. Ceva trebuie să se schimbe. Cu precădere în sportul universitar unde sunt oameni cu scaun la cap, cărora nu trebuie să le repeţi că ideea sportivă este un bun câştigat, de care trebuie să beneficieze toţi studenţii.

Să se înţeleagă odată că politica sportului exclusiv şi a spiritului de echipă limitată, nu este cea adevărată. Nu foloseşte nimănui faptul că Academia Comercială are 11 oameni buni la football, sau că Facultatea de Drept posedă numai 6 volley-ballişti, dar buni. A venit timpul să lămurim massele studenţeşti că folositoare şi plăcute (îmbinarea aceea a lui Horaţiu: utile-dulci) nu sunt decât cluburile care preconizează practicarea tuturor sporturilor, pe măsura talentului şi aptitudinilor fiecăruia, ca şi extinderea numărului practicanţilor unui sport, dacă se poate, chiar până la efectivul de studenţi al facultăţii.

Nu sunt utopii acestea. Sensul lor real îşi găseşte fundamentul în realizările străinătăţii. Ne duce gândul la universităţile din U.R.S.S., U.S.A. şi Marea Britanie, unde fiecare student practică efectiv un sport, iar la campionate, fiecare facultate prezintă mai multe echipe, cu cei mai buni dintre cei buni.

La noi, de 4 ani, aceiaşi jucători reprezintă facultăţile, iar lipsa unuia produce panică. Pentrucă lipsesc cadrele. Lipsesc massele de sportivi, din care să se recruteze elementele de valoare.

Privită din acest unghiu, mişcarea sportivă universitară primeşte alte sensuri, acceptă alte puncte de vedere.

In lăturI cu sportul exclusiv şi spiritul de echipă limitată. Numai astfel poate intra lumină prin vitraliile atât de frumos irizate în viitor ale sportului universitar. Opera nu e târzie, ea trebuie doar începută.

V. Bănciulescu

Dela resortul sportiv universitar

Sportul Universitar şi-a găsit în sfârşit cadenţa şi de unde, într'un timp se credea că punctul nevralgic, îl constituia S. S. „Medicina" timpul a fost în măsură să dovedească şi forurile competente ale vieţii sportive studenţeşti să se convingă, că activitatea studenţilor în Medicină a fost întotdeauna pătrunsă de cel mai înalt spirit de sportivitate şi loialitate şi că, toată bănuita lor opoziţie dela început a constatat în cerbicia cu care îşi susţineau propunerile ce le făceau, pentru un revriment al vieţii sportive în Universitate, propuneri rezultate dintr'o activitate reală şi pozitivă, pe teren.

La apelul făcut, resortul competent Universitar de specialitate a găsit pe medicinişti tot aşa de uniţi, dar şi tot aşa de dispuşi şi de bucuroşi de a contribui cu puterile lor şi cu organizaţiile lor la o politică sportivă pur studenţească sănătoasă şi demnă, trecând peste toate necazurile şi supărările de altădată.

Paşii făcuţi pe deoparte de medicinişti şi îndepărtarea totală a resentimentelor, care n'au ce căuta între studenţi, de cealaltă parte — a condus după cum era şi de aşteptat la încheerea definitivă a unui program comun de lucru pentru secţiunile de foot-ball ale S. S. „Medicina" şi A. S. „Universitatea Bucureşti", cari, printr'o conlucrare sinceră şi în egală măsură vor fi în stare să reprezinte şi să apere culorile Universităţii Bucureşti, în returul cupei „Victoria", cu o echipă de foot-ball din cei mai buni foot-ballişti cu dragoste de soccerul Universitar.

Cunoscut fiind că S. S. „Medicina" este singura echipă studenţească permanentă, afiliată la F.R.F.A şi care, în toată activitatea sa de până în prezent, nu ştie încă ce-i înfrângerea şi, dat fiind că ambele asociaţiuni studenţeşti şi-au asigurat o conducere unitară, printr'un comitet adhoc şi şi-au luat angajamentul solemn de a căuta şi urmări ca în toate împrejurările să predomine simţul de onoare sportivă şi de sportivitate, este dela sine înţeles că urmările nu pot fi decât în spre binele şi propăşirea vieţii sportive Universitare Bucureştene.

Incepând dela 1 Februarie 1946 A. S. „Universitatea" propunând şi S. S. „Medicina" acceptând, football-ul Universităţii din Bucureşti va fi reprezentat în Divizia „Onoare" de echipa A. S. „Universitatea Bucureşti", formată din jucătorii cei mai buni cari vor rezulta din această sinceră şi colegială contopire.

Comitetul adhoc de conducere a celor două Asociaţiuni întrunit în şedinţă aseară a hotărît începerea imediată a antrenamentelor şi a pregătirilor pentru viitoarea activitate foot-ballistică, fixând data de Luni 4 Februarie c. ora 12, când toţi jucătorii medicinişti şi ai Universităţii sunt invitaţi a lua parte la o şedinţă comună în care se vor lua deciziuni de mare importanţă pentru fiecare jucător în parte. Şedinţa va avea lor la Facultatea de Medicină (Bd. Ardealului Nr. 8).

Prezenţa fiind obligatorie pentru cei vizaţi.

Revista presei sportive

Urmare din pag. I c.

Time

„excelenta publicaţie săptămânală americană, ne aduce o ştire amuzantă, în legătură cu Joe Louis:

„Campionul mondial de box a hotărît să deschidă un cabaret muzical în Harlem, cartierul negrilor din New York.

La început, s'a crezut că Joe a făcut această declaraţie numai în cadrul campaniei de publicitate pentru matchul său cu Billy Conn, dar se pare că această ştire corespunde întru totul adevărului."

Fără îndoială că „Mitraliera din Detroit" a început să se plictisească, deţinând de multă vreme un titlu pe care nimeni n'a putut încă să i-l răpească.

Probabil că aici trebue căutată origina ideii cu cabaretul căci — slavă domnului — Mr. Louis are destul bani ca să nu-i trebuiască veniturile problematice ale unui music-hall din Harlem.

Szabad Nép

„publică o ştire şi câteva comentarii pe marginea ei, deosebit de interesante şi instructive din anumite puncte de vedere:

„OPT CONCURENŢI ŞI PATRU OFICIALI AU PLECAT SPRE TURNEUL DE BOX DIN ROMÂNIA, CĂZUT BALTĂ IN ULTIMUL MOMENT. DESPRE ACEASTA, CERCURILE SPORTIVE DISCUTĂ INTENS. CUM A FOST POSIBIL ŞI CUI REVINE RĂSPUNDEREA PENTRU FAPTUL CĂ BOXEURII NOŞTRI AU PLECAT INAINTE DE TIMP SPRE ROMANIA, ATUNCI CÂND NICI N'AU AVUT INCĂ IN MÂNĂ AUTORIZAŢIA DE INTRARE IN ŢARĂ?

Şi de ce a fost nevoie de patru însoţitori la numai opt concurenţi? După cum aflăm, federaţia maghiară de box va lua severe măsuri în urma anchetei pe care a întreprins-o!"

Iată efectul provocat de buclucaşa şi întârziata adresă a F. R. Boxului.

Campionat de ping-pong
la Liceul „Sfântul Sava"

In cadrul activităţii sportive desfăşurată la Colegiul Naţional „Sf. Sava" din iniţiativa d-lui profesor Surdu, s'a disputat ieri campionatul de ping-pong pe echipe. Cel mai spectaculos match al zilei a fost prilejuit de către echipele claselor a V-a B. şi a VI-a B. In cele din urmă, jucând mai decis, echipa clasei a V-a B. a reuşit să învingă un adversar net superior, dar nehotărît. Finala nu a corespuns aşteptărilor, echipa clasei a VIII-a B. câştigând uşor. Iată rezultatele tehnice:

VI B_1 — V A 3—0
V B — VI B_2 3—1
VIII B — VII B 3—0
V B — VI A 3—2
V B — VI B_1 3—2 (semi-finală)
VIII B — V B 3—0 (finală)

Echipa clasei a VIII-a B a devenit astfel o campioană merituoasă dar în mare parte norocoasă.

Activitatea sportivă
a liceului „Mihai Viteazul"

Activitatea sportivă a liceului „Mihai Viteazul" a fost începută în ziua de 27 Ianuarie 1946.

D. profesor de Educaţie Fizică Duţescu a ţinut o cuvântare la deschiderea adunării generale sportive, în care a expus coordonatele generale ale ideologiei sportive şi scopul spre care tind adăugând în încheere că doreşte ca într'o colaborare sinceră împreună cu elevii să ajungă la progresul liceului şi la rezultate concrete în toate domeniile sportive.

D-nii profesori de Educaţie Fizică şi-au împărţit specialităţile astfel:

D. profesor Duţescu: Basket, Oină, Box;

D. profesor Manoilescu: Handball, Valley, Ping-Pong;

D. profesor Dinaiţ: Football, Ciclism Gimnastică;

D. profesor Poenaru: Atletism, Cross, Tir.

D. profesor Paşpurică: Sporturile de apă şi sporturile de iarnă, apoi în unanimitate cu elevii au trecut la desemnarea unui comitet pentru fiecare ramură sportivă format din 5 membri cari să reprezinte liceul. Spre sfârşit, d-nii profesori au hotărît o zi în care împreună cu comitetele respective să fixeze echipele claselor şi datele antrenamentelor.

Suntem convinşi că roadele acestei activităţi nu vor întârzia să se afirme.

CAMPIONATUL de volley-ball
al liceului „Gheorghe Lazăr"

Cu ocazia împlinirii a 45 de ani de activitate, Asociaţia Sportivă a Lic. Lazăr „VIITORUL" organizează o serie de concursuri sportive deschise membrilor ei. Astfel primul campionat, desfăşurat în sala de educaţie fizică, a fost cel de volley care s'a terminat prin victoria categorică a echipei clasei VII A asupra clasei VIII A, în finală. Invingătorii au fost declaraţi campioni ai Liceului „Gh Lazăr" pe anul 1946 şi au primit cupa „A. S. Viitorul".

In lupta pentru titlu şi trofeu se angajaseră toate clasele cursului superior. Jocurile au fost în general frumoase nelipsite de faze palpitante şi de emoţii. Numeroşii elevi care umpleau zilnic până la refuz sala, au susţinut echipele favorite prin galerii puternice şi sgomotoase. Surprizele au fost din abundenţă, de asemenea şi... contestaţiile învinşilor.

Primul joc al campionatului, care a pus faţă 'n faţă echipele claselor VIII A şi VIII B a însemnat prima şi cea mai mare surpriză. Intrevăzută dela început câştigătoare sigură a campionatului, echipa clasei VIII B a pierdut din cauza jocului neserios practicat în faţa adversarului. Altă surpriză a constituit-o greaua victorie a clasei VII B asupra clasei V B. In rest rezultatele au fost, cu mici excepţii, normale.

Victoria finală a clasei VII A a fost câştigată pe merit. Nouii campioni posedă o formaţie omogenă lipsită de acele „vedete individuale" care luând jocul pe seama lor aduc înfrângerea echipei. (Exemplu: clasa VIII B—Ionescu Virgil şi Popescu M.).

In decursul jocurilor, s'au remarcat următorii jucători: Dinescu (VA), Negoescu (V B), Prina (VI A), Sideri, Iancu (VII B), Dinu, Georgescu, Buzescu (VII A), Bârsu (VIII A), Simionescu, Macarie şi relativ Ionescu Virgil (VIII B).

Rezultatele tehnice obţinute sunt următoarele:

SFERTURI DE FINALA
8A—8B 6—15; 15—13; 15—13.
7B—5B 15—6; 13—15; 15—10.
7A—6B 15—3; 15—4.
5A—6A 15—6; 15—9.
SEMIFINALE
8A—7B: 15—10; 8—15; 15—8.
7A—5A: 15—9; 6—15; 15—1.
FINALA
7A—8A 15—10; 15—12.

★

In continuare, se va disputa începând de Luni 4 Februarie a. c., campionatul de basket-ball la care vor participa clasele: 8A, 8B, 7A, 7B, 6A, 6B şi o combinată 5A—5B.

In zilele de 3 şi 10 Februarie, se vor disputa în continuare, în sala ACT str. Progresului, campionatele de ping-pong pe categorii.

p. vasc.

45 ani de activitate

Asociaţia sportivă a liceului „Gheorghe Lazăr"-VIITORUL, păşeşte zilele acestea în cel de-al 46-lea an de existenţă. Timp de 45 de ani, A. S. Viitorul a luptat pentru răspândirea sportului în rândurile elevilor liceului „Gh. Lazăr".

Infiinţată în anul 1901, Asociaţia sportivă a liceului Lazăr este prima societate sportivă şcolară din ţara noastră. Greutăţile provocate de vitregia vremurilor în decursul celor două războaie, au fost înlăturate datorită spiritului sportiv al societăţii. Afiliată în 1914 Federaţiei Societăţilor Sportive (actualmente U. F. S. R.), „A. S. Viitorul" a luat parte la numeroase competiţii interşcolare, regionale sau cu caracter naţional, obţinând totdeauna rezultate demne de laudă.

In anul 1944, Asociaţia a fost reorganizată şi cu sprijinul moral şi material al UFSR-ului şi O. S. P-ului, a pornit din nou, cu puteri înoite, pe drumul deschis de mai bine de patru decenii, de primii sportivi ai ţării.

Anul acesta, A. S. Viitorul, comemorând 45 de ani dela înfiinţare, organizează o serie de manifestaţiuni sportive, care se vor desfăşura într'un cadru deosebit.

Astfel s'a disputat campionatul de volley-ball, câştigat de echipa clasei VII A., urmând ca în cursul acestei luni să se dispute:

— campionatul de basket — curs superior

— campionatul de hand-ball — curs inferior

— concurs de jocuri mici — curs inferior

campionatul de ping-pong (individual pe 3 categorii, şi pe clase).

Câştigătorii concursurilor vor fi răsplătiţi prin plachete şi diplome, oferite de Ministerul Educaţiei Naţionale şi O. S. P. **— P. V.—**

Campionatul de hand-ball al liceului „Gh. Lazăr"

Eri s'a disputat la liceul „Lazăr", în cadrul concursurilor jubiliare ale „A. S. Viitorul" campionatul de hand-ball rezervat elevilor cursului inferior. După partide spectaculoase, cl. III B a câştigat campionatul dispunând cu greu în finală de cl. IV C.

Rezultatele tehnice obţinute sunt

cl III B—cl. IV A 2—1
cl. III B—cl. III C 3—1
cl. IV C—cl. IV A 3—0
cl. IV C—cl IV B 2—1
Finala
cl. III B—cl. IV C 6—3.

Pentru o diplomaţie sportivă

Urmare din pag. I c.

re, prin osmoză inexplicabilă, prin cunoaştere, în chiar toiul luptei. Aş vrea să spun — în ciuda paradoxului — că sportul este un războiu paşnic, dar numai cuvântul războiu îmi stârneşte atâtea amintiri îngrozitoare, încât renunţ la comparaţie.

La nu mai departe decât câteva luni dela încheierea conflagraţiei mondiale, echipele sovietice de football cutreierau Europa continentală şi insulară, permiţând oamenilor prima luare de contact, primele aprecieri din care lipsea pizma şi reduia credinţă. Era opera sportului. El a învins primul barierele şi timiditatea, — şi pentru asta poate ţine fruntea sus, semeţ.

Odată subliniate aceste merite ce se cuvin sportului şi întreprinse apropierile cu misiunea diplomatică, — este locul să arătăm că sportul trebuie să cucerească şi o recunoaştere oficială în rolul său de aplanator al conflictelor şi nivelator al asperităţilor dintre oameni.

Sportul trebuie să devină o tangentă, dacă nu o paralelă, a diplomaţiei. Misiunea propagandistică şi reciproca preţuire în relaţiile cu străinătatea, nu au fost niciodată mai demn servite ca în manifestaţiile sportive internaţionale.

Iată de ce, sportul are nevoie de reprezentanţi permanenţi peste hotare. Avem ataşaţi de presă, comerciali şi militari, în ministerul de Externe. De ce nu am avea şi ataşaţi sportivi, care ar împlini şi uşura misiunea celorlalţi? Rolul acestora din urmă este determinat şi se încadrează cu precădere în sarcinile corpului de ataşaţi de presă.

Ataşatul sportiv, în primul rând în ţările vecine, a devenit o necesitate. El îndeplineşte operă de propagandă, el furnizează ţării sale şi celei adoptate, cunoştinţe utile, el informează deopotrivă el perfectează şi încheie întâlniri sportive care în alt mod necesită tergiversări de lungă durată. Ataşatul sportiv este un pilon indispensabil la, podul înfrăţirii între popoare.

Aşteptăm cu nerăbdare ziua înfiinţării acestui corp al ataşaţilor sportivi, ca un preţios auxiliar al adevăratei diplomaţii. Ziua aceea va însemna pentru sport cucerirea majoratului său.

Eri, la Giuleşti
C. A. M. a învins la volley-ball feminin P. T. T.

Eri după amiază, în sala C.F.R. Giuleşti, s'au jucat două matchuri sindicale de volley-ball femenin, pentru „Plachetta C.T.I.", iar celelalte două jocuri programate s'au soldat cu forfaituri.

In primul match jucat al zilei, Telefoane a învins uşor C.T.I., îndeplinind mai mult sau mai puţin, o simplă formalitate, cu tot handicapul suportat.

Au eşit în evidenţă Coca Trandafirescu, Pia Oprescu (Telefoane), Maria Florescu şi Gabriela Georgescu (C.T.I.).

Al doilea match a furnizat o partidă echilibrată, viu disputată şi spectaculoasă, terminată cu victoria surprinzătoare, dar cu totul meritată a fetelor dela C.A.M. în dauna celor dela P.T.T. I.

Dela învingătoare s'au remarcat Melica Popescu şi Mimi Ungureanu, iar de la P.T.T. I Eleva Filipescu şi Maluca Dobrescu.

Rezultate tehnice

C.T.I. — C.A.M.: 15—0; 15—0=forfait.

Mociorniţa—Dâmboviţa: 15—0; 15—0—forfait.

Telefoane — C.T.I. 15—7; 15—2.

C.A.M.—P.T.T. I: 0—15; 17—15; 17—15

ANDREI COSTESCU
din gruparea C.F.R. „Griviţa Roşie", care doreşte un match cu Nicolae Tinţchez cu care a mai boxat fiind învins de acesta după o luptă la limită

Cei patru antrenori s'au întrunit

Urmare din pag. I c.

rea fiecărui jucător propus pentru echipa naţională.

In acelaş ordine de idei, Munteanu antrenorul Clujului propune trialuri pentru selecţionare cu o săptămână înaintea unui joc internaţional.

In cadrul aceloraşi discuţiuni, a fost comentată problema unei unificări a stilului de joc, lăsându-se încă jucătorilor libertatea de a-şi arăta stilul propriu urmare a temperamentului lor.

Condiţia fizică

Detaliile tehnice asupra antrenamentului de condiţie fizică, au fost expuse de d. profesor Mazilu.

Totodată d-sa a explicat cum se poate face practic programul expus, precum şi nevoia de a se unifica atât sistemul de antrenament cât şi metoda de predare.

Pentru acest lucru va fi nevoie ca în fiecare centru să se apeleze la serviciile unui profesor de educaţie fizică.

In ceea ce priveşte antrenamentul la Bucureşti el va fi făcut în 3 şedinţe săptămânale.

Una va fi rezervată numai antrenorilor din Capitală, iar în celelalte două, antrenorii vor lucra cu echipele respective după indicaţiile profesorilor dela ANEF.

Când pe rând, prin rotaţie, echipele dela „Onoare" vor face câte o şedinţă de antrenament cu profesorii dela ANEF.

Acestea în ceea ce priveşte activitatea tehnică. Pentru celalt punct ce revine antrenorilor, adică crearea unei noui moralităţi printre jucători, d. profesor Mazilu a expus detaliat câteva proiecte de un deosebit interes.

Astfel se vor creia fişe biometrice în care vor fi trecute de trei ori pe an, toate datele medicale necesare unei bune cunoaşteri a stării fizice a jucătorilor.

Tot astfel se vor întocmi fişe personale numite „Calendar al jucătorului", în care fiecare jucător îşi va nota întreaga activitate extrasportivă de fiece zi.

Desigur acest lucru este menit a stimula personalitatea fiecărui jucător odată cu ea cerându-se o sinceritate destul de mare.

✶

Lucruri noi în foot-ballul românesc, care aplicate cu hotărîre, vor da rezultate nesperat de fericite pentru soccerul nostru.

R. H.

Liga de atletism Muntenia va fi reînfiinţată

Cu ocazia ultimei şedinţe a federaţiei de atletism s'a luat hotărîrea ca până la viitoarea şedinţă a comisiei interimare, d-nii membri să propună o serie de nume dintre conducătorii noştri sportivi, pentru a putea fi reconstituită *Liga de atletism Muntenia*, care, foarte curând, îşi va reîncepe activitatea.

Am concurat la decathlon

Inse mnări : **de Clement Baciu**

Când, mai devreme ca niciodată, capul mi s'a înfundat ca un pietroiu în pernă, am înţeles cât de scrobit eram. Mă sprijineam pe trei bolovani, cap, şold, picioare, iar legătura bănuiam că o făceau şalele şi coapsele, pe care nici nu le mai simţeam. Undeva, rătăcite pe sub plapomă trebuia să-mi fie şi mâinile. Speram cel puţin să nu fi rămas pe afară, căci nu mai eram în stare să fac nicio mişcare, pentru a le acoperi.

Peste mine oboseala ţesuse nenumărate fire ca de păianjen, ce mă ţinteau locului, întocmai ca pe un Gulliver prins de odoanele pigmeilor. Iar în jurul meu, forfotind asurzindu-mă, roiau ca într'un coşmar toate cele petrecute. Aşi fi vrut să le alung cu o energică lovitură de mână, sau strigând la ele, dar nu reuşeam să fac nimica. Am închis doar un ochiu, şi mi-am privit atent nasul. Era singurul efort pe care mi-l mai puteam permite. Să-ţi priveşti nasul...

Numai gândurile se fugăresc însă, urmărindu-se. Fiindcă în rest, oboseala atât timp cât nu încercam să mă mişc, mă lăsa să trăiesc o odihnitoare toropeală. Nu aşi fi putut niciodată înţelege ce însemnează plăcerea odihnei dacă nu aşi fi ajuns la acest grad de epuizare fizică şi nervoasă. Este ca şi când ai fi făcut o lungă cursă de fond cu skiurile sau ai fi zburat cu planorul în curenţi de furtună, câteva ore în şir.

Totul se pierde atunci, totul se cufundă. Nimic nu ajută, nimic nu prisoseşte. Doar gândurile fug după explicaţii.

Doar gândurile... şi ochii se închid, cu plumburi pe fiecare geană, cu luminile arzând de febră. Incet, încet, numai respiraţia mai trăeşte. Căci totul se pierde atunci, totul se cufundă. Nimic nu mai ajută, nimic nu mai prisoseşte.

. . . . . .

Da, am concurat la decatlon ştiu, nu sunt primul care a făcut-o şi nici ultimul. Şi nici cel mai bun dintre ei. Ci doar unul, un oarecare. Dar nu la aceasta mă gândeam, când m'am hotărît să mă prezint la startul celor zece probe şi în fond, nu aceasta contează. Ci însăşi semnificaţia participării.

— La start, domnilor!

Am început aşa dar, cu 100 m. Cea mai uşoară probă, nu numai fiindcă este cea mai scurtă, ci şi pentrucă este prima. Totuşi, în clipa în care ai îngenunchiat, cu lopăţica în mână să-ţi sapi gropile, veselia te părăseşte. Izbeşti odată zgura, apoi priveşti tocmai la linia de sosire. Ce va fi? Vei prinde startul bine? Te vei pune uşor pe picioare? Şi mai loveşti odată cu lopăţica. Gropiţa de start a început să ia contururi precise. Aşa, peretele din spate puţin oblic, cel din faţă oblic mult. O să mă învingă Nelu? Ia să încerc, dacă este tare peretele de sprijin. Anul trecut alerga destul de bine. Şi anul acesta a progresat! Hm! E rost să mănânc bătaie. Acuma gropiţa din spate.

— Gata domnilor?

Starterul pare grăbit. Lângă mine, Nelu îşi terminase şi el gropile. Ne dăm jos trainingurile. Un tricou albastru, unul negru. Doi concurenţi, doi colegi de academie, doi prieteni, o cursă.

— Pe locuri!

Nelu îmi zâmbeşte apoi se aşează în gropi. Fac la fel. Dau la o parte o pietricică care-mi stânjenea genunchiul. Imi aşez mâinile lângă linia de var şi aştept liniştit.

— Fiţi gata!

Ne-am ridicat în acelaşi timp. Nelu şi cu mine, aplecându-ne în faţă, sprijinindu-ne pe braţe. Ochii privesc undeva fix, în zgură. Corpul se încordează ca un elastic gata să pleznească. „Douăzeci şi unu. Douăzeci şi doi". număr răstimpul clasic până la pocnet.

— Bum!

Surd pistolul a răsunat în spate. Piciorul din urmă s'a întins automat şi imediat şi cel din faţă. Corpul a pornit să se ridice şi cursa a început vioaie, îndrăcită. Cot la cot, luptăm cele două tricouri: albastru contra negru, negru contra albastru. Pământul fuge singur sub picioare, braţele se leagănă ritmic, gândurile sa'u centralizat în jurul unui scop unic: acela de a învinge. Nimic nu mai interesează în afară, nimic nu mai preocupă, nimic nu mai poate influenţa. Şi linia de sosire se apropie atât de iute, încât n'ai timp să respiri decât odată.

— A fost o încălzire, mi-a spus Nelu când am terminat.

Şi avea dreptate, căci deabea începusem decatlonul. Ceilalţi şi începuseră să-şi măsoare pasul la lungime.

. . . . . .

— Sare Baciu!

Vârfurile pantofilor cu cue stau pe linia de plecare. Undeva, la câţica paşi mai în faţă, linia de control, iar tocmai la capătul pistei pragul vopsit în alb şi după el, groapa cu nisip. Ca totdeauna, când sări, îmi propun două lucruri: să alerg cât mai repede şi apoi să bat cât mai puternic.

Am plecat. Câţiva paşi uşori în viteză din ce în ce mai mare, dreptul îmi cade chiar pe linia de control, şi trag apoi cât pot. Sunt în maximum de viteză şi totuşi pasul drept va trebui să-mi cadă matematic pe prag. Niciun centimetru mai înainte sau mai înapoi. Piciorul drept ajuns pe prag se extinde puternic ca un arc, în timp ce genunchiul stâng s'a proectat în sus şi înainte. Şi deodată, aproape pe nesimţite, deslipirea de pământ se produce. O clipă pari suspendat, ca într'un film ce se opreşte la mijlocul săriturei. Suspendat undeva în aer, dar totuşi nu atât de sus, pe cât ai dori-o. Sub tine, la numai un metru, pământul abea aşteaptă să te reprimească, să te ţintuiască iarăşi. Fiindcă orice ai face, eşti sortit să nu te poţi deslipi de el. Şi când la sfârşitul saltului ochii se îndreaptă în joc, când începi să cazi, ajungi să urăşti pământul acesta, de care nu poţi scăpa. Ca o ultimă sforţare, mai întinzi odat ăcorpul, ultimă svâcnire a unui animal pe moarte, pentru a mai câştiga puţin spaţiu, puţin timp de sbor pe deasupra. Zadarnic însă. Vei reveni şi tu ,ca şi ceilalţi, aceiaşi...

. . . . . .

Când ai luat în mână greutatea, ai luat tot globul pământesc. Şi când ai intrat într'un cerc, n'ai făcut decât să recunoşti, că însuşi globul este închis în alte sfere. Cum vei putea tu, om, să-l arunci deci afară? Sau dacă reuşeşti să depăşeşti prima sferă, cum speri să o depăşeşti pe a doua, sau pe celelalte? Nici chiar islandezul Gisli Surson, care arunca pietrele de pe continent pe o insulă nu putea face aceasta.

Zadarnică străduinţă omenească. Aruncarea cu greutatea este ca un joc de copii, din care nu se desprind decât tentaţiunile de depăşire şi nu depăşirile inseşi.

Sus, la 1 m. 80 ateaptă cochet vopsită în alb şi negru, ştacheta. E subţire, sveltă şi gingaşe şi se sprijină pe două fire de mătase. In faţă, masiv şi neîndemânatec, eu, pretinsul cuceritor. Picioarele freamătă nerăbdătoare. Ingrijorarea mi-a cernit faţa. Eu şi ştacheta. Ce luptă inegală. Eu dau totul — avânt tineresc, pasiune epuizare. Ea flirtează cu toţi, se lasă mângâiată de unii care o trec abea atingând-o şi... cade cu alţii. Ciudat însă, cade cu aceia, care nu reuşesc să o cucerească.... E tot atât de neînţeleasă, ca orice altă femeie...

. . . . . .

Cursa a început rapidă, aşa cum niciodată nu mă incumetasem să pornesc. Totdeauna mi-a fost frică de alergarea pe 400 m. în concurs ,fiindcă niciodată nu ştian ce se va întâmpla pe sutele acelea de metri. La început alergi uşor, ca Hermes. La picioare ai parcă aripi, iar inima lucrează ca un motor Diesel. La un moment dat, o mână nevăzută, u nduşman desigur, îţi smulge fermecatele aripi. Şi atunci rămâi singur să lupţi cu ultimii metri. Parcă nu mai alergi pe pistă, ci în baltă. Picioare şi braţe, braţe şi picioare merg alandala. Capul să bălăngâne în dreapta şi stânga, iar acelaşi duşman, abil director de scenă, îţi aşterne inaintea ochilor, nori de ceaţă. In jurul tău nu mai vezi pe nimenea. Ai rămas singur în luptă cu întunericul. Pe undeva, pe aproape, trebue să fie sosirea...

Cursa de 400 m. Ce mai cursă, Doamne, ce mai cursă!

. . . . . .

Şi a doua zi totul se reia dela început. Doar că nu mai faci atâta încălzire. Şi când te uiţi la garduri, îţi vine să pleci acasă.

Sunt zece, dar mari cât Zidul Chinezesc şi dese ca o pădure tropicală. Cum o să le sări? Cum?

Când îngenunchiezi la comanda starterului şi priveşti înainte, peste ele, acum la înălţimea capului tău, ai impresia că s'au înmulţit. Să ştii, că au greşit şi au pus mai multe. Dar şi pe culoarul adversarului vezi tot atâtea. Adică multe, îngrozitor de multe.

Odată pornit, voinţa de a câştiga te face să fii tu acela care domini. Gardurile ţi se par acuma pra mici şi le depăşeşti în joacă, iar când termini regreţi că nu mai sunt încă.

. . . . . .

Eram elev de liceu, când am admirat prima oară „Discobolul lui Myron".

— D-le profesor, ce este acela un disc?

Acuma cred că aşi putea să-mi răspund la această întrebare singur. Ceeace şi fac, de altfel.

— Ce e un disc? Un disc. Baciule, este ceva cu care tu nu o să ştii să arunci niciodată. Vei fi sortit să nu depăşeşti 30 m., să-ţi frângi degetele pe marginea de metal a lui, şi să ţi le jupoi degeaba. Căci a arunca cu discul este o adevărată artă.

. . . . . .

Dintre toate materialele atletice cea mai dragă îmi este prăjina. De altfel, ea a fost prima mea pasiune. A doua, a fost să fie o fată din provincie, iar a treia, cea actuală, sunt piersicele.

Prăjina mi-a rămas însă o bună prietenă şi nu m'a înşelat decât odată când s'a rupt cu mine la o săritură la 3 m. 90 Aceasta s'a întâmplat chiar înaintea decatlonului şi mi-era frică să nu se mai repete. De aceea, am luat-o cu binişorul de dimineaţă. Am curăţat-o, am bandajat-o cu izolier-band şi am pudrat-o cu praf de sacâz. Urma doar să apar cu ea, în ziua aceea şi vroiam să fie frumoasă.

Nu ştiu dece, când săr cu prăjina, mă regăsesc ca niciodată, mai eu însumi. Sunt atât de legat de mişcarea acestei probe, atât de confundat cu ea, încât uneori, mi-e teamă, că nu mai sunt bun de nimic altceva.

Când prind prăjina, rotunjindu-mi palma pe izolier, strâng parcă mâna unui prieten. Şi când pornim împotriva stachetei suntem doi, nu unul singur. In alergare, nici nu o mai simt, nici nu mă jeneazâ. Parcă alerg cu ea, de când lumea. Curios, când nu alerg cu ea, simt că îmi lipseşte ceva. E ca şi când s'ar rupe ceva din mine.

Şi când sunt sus la înălţimi de peste trei metri jumătate, o văd, prietenă scumpă, lângă mine, legându-mă de pământ, susţinându-mă pe el. In aceste clipe, trupul mi-e biciuit de stropii tuturor înviorărilor. In aer, acolo sus, între pământ şi cer, un corp omenesc, mulaj de gumă, pluteşte şi se sbate să se menţină.

. . . . . .

Suliţa este mai uşoară, mai mică şi mai subţire ca prăjina. Dar pare mai grea totuşi. Sunt la a noua probă a decatlonului dar şi oboseala începe să se arate cu insistenţă. Mâna stângă şterge broboanele de sudoare ale frunţii. Obrajii s'au supt, iar figura a devenit mai palidă. Şi corpul nu mai este la fel de elastic. Suliţa sboară greoiu, pornită neîndemânatec dintr'o mână ostenită şi cade undeva pe aproape. După fiecare aruncare, un junghiu porniţ din spate, te străbate ca un curent electric. Palma se aşează caldă ca un balsam ,pe colţul de jos al omoplatului.

. . . . . .

Ochii privesc şi ei osteniţi înainte pe pistă, braţele ţi-au amorţit tot ţinându-le îndoite din coate, iar picioarele se mişcă singure, în paşi mici. Genunchii nu mai pot fi proectaţi în sus şi înainte pentru a câştiga centimetrii, iar piciorul din urmă, nu se mai poate întinde. Paşii bat astfel pe loc, într'un obositor ţintirim. Şi trebue să ocoleşti de trei ori stadionul.

Aşi fi curios să cunosc un decatlonist pe care nu-l îngrozeşte cursa de 1500 m. A zecea şi ultima probă, ea este coşmarul tuturora. Fiecare pas te sfârşeşte, fiecare gest te epuizează. Dar trebue să termini. Trebue. Şi o faci aceasta, nu datorită antrenamentului, ci numai voinţei.

Când, în fine, ai depăşit linia de sosire, corpul ţi se inmoale ca o cârpă. Dacă ar fi trebuit să alergi 1502 metri, probabil că nu aţi mai fi putut. Faci câţiva paşi, te întinzi pe iarbă şi nici training-ul nu-l mai poţi trage pe tine. Se pare că totul s'a sfârşit, că totul s'a pierdut. In toată împăienjinătoarea ceaţă a oboselii, o singură luminiţă licăreşte: „Am terminat decatlonul. Am terminat decatlonul". Este singurul lucru pe care-l mai poţi înţelege, este şi singurul care contează...